

ת"פ 34785/05/20 - מדינת ישראל ע"י נגד נדב זיאמר (עציר) ע"י

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 34785-05-20 מדינת ישראל נ' זיאמר(עציר)

בפני כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נתי בן חמו
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המאשימה

נגד

נדב זיאמר (עציר) ע"י ב"כ עו"ד חן הולנדר

הנאשם

גזר דין

העובדות וטענות הצדדים

1. הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, אליו הגיעו הצדדים לאחר שמיעת חלק ניכר מהראיות. בהתאם להסדר המאשימה הגבילה עצמה לעונש של 20 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי, והנאשם חופשי בטיעונו לעונש.

כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירות של סיוע לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(1)+(2) בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: **החוק**), סיוע לתקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(א) בצירוף סעיף 31 לחוק וסיוע להחזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) בצירוף סעיף 31 לחוק. על פי האור בכתב האישום, בין יוסף הררי לבין עובדיה שוחמי קיימת היכרות מוקדמת. סמוך לערב פסח תש"פ, 8 באפריל 2020, הגיע שוחמי לביתו של הררי ברחוב קהילות יעקב בירושלים ודרש מהררי להחזיר לו חוב כספי. הררי ביקש לשוחח אחרי החג. בין המועד האמור לבין 30.4.20 קשר הררי קשר עם יעקב אהרן ועם אבי יוסף להגיע לירושלים, לתקוף את שוחמי ולבוא עמו חשבון בגין אירוע גביית החוב. כמו כן קשרו השלושה עם הנאשם כי ישמש עבורם נהג מאשדוד לירושלים. לצורך הוצאת הקשר לפועל הצטיידו השלושה בשני מיכלי גז מדמיע, סכין קטנה ומוט ברזל, והארבעה יצאו מאשדוד לירושלים ביום 30.4.20 סמוך לשעה 16:10 והגיעו לירושלים בסמוך לשעה 18:00. בסביבות השעה 18:30 בעודם נוסעים ברכב הבחינו הארבעה בסוחמי עומד ברחוב עם אדם נוסף, והשלושה יצאו מהרכב ורצו לעברו כשהנאשם נותר בחדר. הררי החזיק בידו גז מדמיע אותו ריסס לעבר סוחמי. האחרון נמלט מהמקום, והארבעה חיפשו אחריו ברחובות הסמוכים ואף בביתו, כשהררי אוחז בסכין קטן. לבסוף מצאו את סוחמי כשהוא רץ לעבר ביתו. השלושה יצאו מהרכב ורדפו אחר עובדיה שוחמי, כשאחד מהם אוחז בסכין קטן, אחד אוחז במוט ואחד בתרסיס גז מדמיע. הנאשם נותר ברכב כדי לשמש נהג מילוט, במסגרת הקשר ולשם קידומו. השלושה שרדפו אחר סוחמי השיגו אותו, התנפלו עליו והוא נפל רצפה. השלושה היכו אותו בכל חלקי גופו בבעיטות ואגרופים וריססו אותו בגז מדמיע. אחד מהם היכה אותו במוט מספר רב של מכות ואחר דקר אותו שלוש פעמים בסכין. הם

הפסיקו את התקיפה רק לאחר שעוברי אורח ושכנים הבחינו במתרחש וקראו להם לעצור. או אז אסף הנאשם את השלושה ברכב המילוט בו נהג, וכל הארבעה נמלטו מהמקום. כתוצאה מהתקיפה נגרמו לעובדיה פצעי דקירה בגב, בכבד ובחזה, דקירה בשני צידי הירכיים ודימום פעיל בדופן הבטן העליונה. הוא נזקק לטיפול רפואי ופונה לבית חולים.

2. ב"כ המאשימה טען כי הנאשם היה הפעיל באירוע כבר מתחילתו, והמשיך בו על אף שיכול היה לעצור בכל שלב. זאת כאשר כבר בתחילה היה ברור לו שהמטרה היא לפגוע בקרבן, והוא היה מודע לכך שהררי החזיק בסכין והשלושה היו מצויידים גם בגז מדמיע ומוט ברזל. הנאשם הבין את הפסול שבמעשים.

באשר לתוצאות האירוע ציין ב"כ המאשימה כי לקרבן נגרם נזק רב, הוא נדקר דקירות עמוקות, והאירוע עלול היה בקלות להסתיים במוות.

הערכים המוגנים שנפגעו הם שלמות הגוף, זכות הנאשם לחיים בכבוד ושמירת הסדר הציבורי של הציבור בכלל ותושבי השכונה בפרט.

לעניין הענישה הנוהגת הפנה ב"כ המאשימה לגזר דינם של שלושת שותפיו של הנאשם, כאשר הקרוב ביותר לנאשם מבחינת חלקו באירוע הוא אבי יוסף, אשר נדון ל-24 חודשי מאסר. עם זאת, הוא ביקש לציין כי בתיק השותפים התעורר קושי בהבאת העדים, אשר לא התעורר בתיק שבפני, וכי התיק הנוכחי עמד בשלב מתקדם - לקראת סיום פרשת התביעה, כך שהזמן שנחסך היה מוגבל.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה הדנה בעבירות דומות, וטען כי רמת הענישה העולה מהם מביאה לענישה חמורה מהסדר הטיעון עליו הוסכם כאן. לטענתו מלכתחילה היה מקום לקבוע מתחם של 20-40, ולגזור על הנאשם 24 חודשים. אולם במסגרת הסדר הטיעון הסכימה המאשימה להגביל עצמם ל-20 חודשי מאסר כדי להשוות ולהתאים את העונש לעונשו של אבי יוסף.

בשים לב לכל האמור, טען התובע כי הפער בין הנאשם שבפני לבין אבי יוסף צריך להיות קטן, וביקש להטיל על הנאשם עונש של 20 חודש מאסר בפועל. הוא ציין כי הנאשם שהה במעצר עצור 9 חודשים ו-19 ימים.

3. ב"כ הנאשם ציין כי כתב האישום המקורי ייחס לנאשם עבירות של ביצוע עיקרי, בדומה ליתר המעורבים, ולכן נאלץ לנהל הוכחות עד שהמאשימה הסכימה לתיקון שישקף את חלקו האמיתי באירוע. הוא הוסיף כי הנאשם הוא היחיד מבין המעורבים שהודה בחקירה, בעוד האחרים שמרו על זכות השתיקה. הנאשם סיפר בחקירה כי הוצע לו לנהוג תמורת סכום של 100 ₪, והוא הסכים לכך כיוון שהיה זקוק לכסף. הוא עמד על כך שלא נטל חלק באירוע עצמו, ובסופו של דבר לאחר כשנה הסכימה המאשימה לתקן את כתב האישום בהתאם לגרסתו.

לטענת הסניגור יש מקום להבחנה משמעותית בין הנאשם לבין שלושת המעורבים הנוספים, שכן הם השתתפו בתקיפה עצמה ולחובתם עבר פלילי מכביד ורלוונטי, בעוד עברו של הנאשם שבפני נקי, הוא ניהל אורח חיים נורמטיבי, שירת בצה"ל כלוחם בהנדסה קרבית ולאחר מכן עבד בעבודה מסודרת. הסניגור אף הציג מסמכים המצביעים על כך.

לאחר אירוע הנאשם נעצר למשך כחודש וחצי, הועבר לאיזוק אלקטרוני ולאחר שלא יכול היה לעמוד בתנאי האיזוק נעצר פעם נוספת, ולאחר מכן שוחרר שוב באיזוק. בסך הכל שהה הנאשם במעצר ממש למעלה מ-9 חודשים, וכן היה באיזוק כשלושה חודשים. לדבריו הנאשם מתקשה להשלים עם התנאים וסובל מהם מאד.

הסניגור הפנה לדברי כב' השופט עמית בדיון בהארכת מעצרו של המשיב, אשר התבטא ואמר כי עונשו של הנאשם צפוי להיות קצר מתקופת מעצרו. הוא הוסיף כי הנאשם שילם מחיר כבד על השתתפות מינורית באירוע שאין לו בו שום אינטרס או קשר אישי, והפך באחת מאדם נומטיבי, לוחם ועובד לעצור ומורחק מהחברה. הוא ביקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם ולא להטיל עליו מאסר נוסף.

הסניגור הבהיר כי לא ביקש תסקיר של שירות המבחן בשל תקופת ההמתנה הממושכת הנדרשת והקושי הרב של הנאשם להימצא בתנאים מגבילים, אך הבהיר כי לנאשם אין הרשעות קודמות או מעורבות פלילית קודמת ואין לו מה להסתיר.

בנוגע לפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה טען ב"כ הנאשם כי היא עוסקת בנסיבות חמורות יותר, כאשר במקרה זה מהות הסיוע בו הורשע הנאשם הוא נהיגה בלבד, מעשיו לא התקרבו לגרעין האירוע ולא היתה לו אפשרות למנוע אותו. לטענתו מעצרו של הנאשם היה ממושך יותר מתקופת המאסר שהיה צריך לגזור עליו בהתאם למדרג מול המעורבים האחרים.

הנאשם עצמו הביע חרטה ורצון לחזור לחייו. הוא ביקש לרחם על הוריו.

דין והכרעה

4. הנאשם הודה והורשע בעבירות של סיוע למעשי אלימות חמורים ולהחזקת סכין. מעשים שיש בהם פגיעה בערכים של שלווה ושלמות גופו של אדם, וגם בשמירה על הסדר הציבורי ועל סדרי השלטון, השוללים את זכותו של אדם לפגוע בזולתו ולעשות דין לעצמו. עם זאת, ראוי לציין כבר עתה כי לנאשם מיוחסת מעורבות בקשר להביא את שלושת המעורבים הנוספים לירושלים, ולא בקשר לפגוע בסוחמי (ראו סעיף 3 לכתב האישום המתוקן).

המעשים בהם הורשע הנאשם כוללים הגעה מאשדוד לירושלים, חיפוש אקטיבי אחר הקרבן במשך כ-45 דקות, ומילוט המבצעים ממקום האירוע. מדובר אמנם בסיוע שיש בו תרומה משמעותית לאירוע הפגיעה, אולם הוא לא כלל השתתפות במעשי האלימות עצמם, ובמהלך כל האירוע נשמר מעמדו של הנאשם כנהג בלבד. בנסיבות אלו ברור שמתחייב מדרג שבו עונשו של הנאשם שבפני יהיה נמוך מעונשם של הנאשמים האחרים, אשר הועמדו לדין בנפרד מהנאשם בת"פ 34617-05-20 ונדונו לעונשי מאסר לתקופות שבין 24 ל-42 חודשי מאסר בפועל. כך אכן נקבע בהסדר הטיעון, כאשר העונש המירבי שמבקשת המאשימה לגזור על הנאשם נמוך מעונשם של המעורבים אחרים.

4. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה העוסקת במקרים דומים, אם כי בנסיבות חמורות יותר משל הנאשם שבפני. בע"פ 8254/19 פלוגי נ' מדינת ישראל (20.8.20) אין מדובר בעבירות סיוע אלא בעבירות מושלמות, ובאירועים שכללו תקיפות נוספות מלבד האירוע העיקרי. גם בת"פ (ירושלים) 54137-11-19 מדינת ישראל נ' דוד ליאן דרגן (2.12.20) מדובר על עבירות מושלמות ולא על סיוע, והנאשם היה בעל עבר פלילי ומאסר על תנאי בר הפעלה.

לעניין הענישה הנוהגת אפנה גם לע"פ 5476/13 אחמד עטא אבו סרחאן נ' מדינת ישראל (26.12.13); ת"פ (חיפה) 11782-02-10 מדינת ישראל נ' ויאם יחיא (9.2.11); ת"פ (מרכז) 350-05-17 מדינת ישראל נ' יוסף אלקרם (13.5.19), בעניין נאשם 2; ת"פ (מרכז) 52268-07-10 מדינת ישראל נ' ראזי אלטורי (8.1.14) לעניין נאשם 5.

בעניין הענישה הנוהגת יש להביא בחשבון גם את עונשיהם של המעורבים הנוספים באירוע, כמפורט לעיל. כמו

כן אציין את דברי כב' השופט עמית בבש"פ 1190/21 **מדינת ישראל נ' נדב זימאר** (25.2.21) בדבר העונש הצפוי לנאשם. הגם שמדובר באמירה שאינה בגדר פסיקה מחייבת, הרי שיש לה משקל.

לנוכח כל האמור אני סבורה שמתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין מספר חודשים לבין 20 חודשי מאסר בפועל.

5. באשר לעונש במסגרת המתחם, הנאשם יליד 1994, ניהל אורח חיים נורמטיבי, שירת בצה"ל כלוחם ולאחר מכן עבד והתפרנס. לטענתו, העולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום, הוא נקלע לתפקיד הנהג לא מתוך מעורבות במעשיהם של שלושת השותפים אלא כנהג "חיצוני" תמורת תשלום.

תסקיר חיובי של שירות המבחן עשוי היה להועיל לנאשם במקרה זה. עם זאת, המתנה לתסקיר היתה מחייבת המתנה של מספר חודשים. הנאשם שבפני לא יכול היה לשאת את תנאי האיזוק האלקטרוני. בעבר הפר את התנאים על מנת להיעצר, ובימים האחרונים ביקש מיוזמתו להיעצר על מנת שלא להימצא באיזוק, ובנסיבות חריגות אלו אין לזקוף לחובת הנאשם את ההחלטה שלא להמתין לתסקיר שירות המבחן.

כאמור, הסדר הטיעון בתיק נערך בשלב מאוחר יחסית, לקראת סיום שמיעת הראיות. עם זאת, ההסדר כלל תיקון משמעותי של כתב האישום שיש בו למעשה אימוץ גרסתו המקורית של הנאשם, כך שלא ניתן לזקוף לחובת הנאשם את ניהול ההוכחות. מה גם שאף בשלב הנוכחי הביא ההסדר לחסכון ניכר בזמן שיפוטי.

בהתחשב בכלל הנסיבות, בתפקודו החיובי של הנאשם בעבר, העדר עבר פלילי, הודאה שיש עמה נטילת אחריות וחסכון בזמן ומשאבים ותקופה לא מבוטלת של מעצר באיזוק והגבלת חירות, אני סבורה שהעונש הראוי במקרה זה מצוי בחלקו התחתון של מתחם הענישה, ואין להטיל על הנאשם מאסר נוסף על זה שכבר ריצה.

6. לאור האמור עונשו של הנאשם יהיה כמפורט להלן:

1. מאסר בפועל למשך תשעה חודשים ושבועיים. מתקופת המאסר ינוכו ימי מעצרו של הנאשם, כך שלא יידרש לשאת מאסר נוסף והוא ישוחרר היום.

2. מאסר על תנאי ל-3 חודשים למשך 3 שנים על כל עבירת אלימות שהיא פשע.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' סיוון תשפ"א, 19 מאי 2021, בנמעמד הצדדים.